

Ağlayan Otobüs

Geçen hafta yazdığımız gibi

ILKYAR projeleri için kitaplar temmuz ayında alınıp, proje tarihleri geldiğinde okullara teslim ediliyor, asil o zaman okuma sevgisi çocuklara geçiyor... Tüm kitaplar bağış yapanın bildirdiği isme göre mühürleniyor, bir kitabın içinde (ilkyar etkinliklerini özetleyen “niçin” kitabı), yer alıyor... 2010-11 projelerimizde hala sahibini bulamayan kitaplıklar var... Bir kitaplık 678+ kitap, 2750 TL, ama etiket fiyatı 6 bin TL'nin üzerinde... ILKYAR'ın ekledikleriyle 700u çok aşıyor... 24 saatlerini yatılı okulda okuyan güzel çocuklarımıza bundan daha iyi bir hediye olur mu?

Bu aksam sevgili Ceren eski defterleri karıştırmış, taa Afşin'e gitmiş tekrar, bir otobüs hikayesinde... Projelerin güzelliğini sağlayan 2 faktör var, birincisi çocuklar, ikincisi gönüllüler... Gerçekten ILKYAR gönüllülerinin gönlüne hayran kalırsınız, onların sevgi dolu gözlerini ve sözlerine şahit olursanız... Tıpkı Ceren in izlenimindeki gibi...

Saygılarımızla,

--

çocuklarımız
ilk göz ağrımız İlkyar'larımız
YİBO'lu sevdiklerimiz
www.ilkyar.org.tr

AĞLAYAN OTOBÜS

Yağmurlar yağıyor ,sıcakların içinden çağıldayarak. Bir şarkı yükseliyor çocuk dolu otobüsün içinden. Akşamın da gecenin de içi özlem oluyor, taşıyor ta en içinden.

"DÜNYAYA GELEDİK BİR KERE!
KAVGAJI BIRAK
SEN DE BU ŞARKIJI SÖYLE!"

Sizin hiç anılarınız özlemle ağladı mı? Bir çocuk kokusu ayrıştırmak istediniz mi kuzey rüzgarlarının içinden? Ya da saklambaç oynayan gözler yakaladınız mı donuk beton sokaklarda? Tam da bunları hissediyorum şimdi. Kulağımda kucak dolusu sevgi taşıyan otobüsün duruşunun sesi yankılandı şimdi.

Bir mayıs sabahı ve bir de pazar günlerinden. Otobüste farkında, hayatında hiç böyle çevrilmemişti etrafı. Alışıkta özlemleri kavuşmalara ama tanımadıklarını özleyen bir dolu çocuk sarmalamasına hiç alışık değildi. Okulun her yerini izleyebileceği bir yere durmuş izliyordu o anlatamayacağı sık basan üşüyen ayakları. Tam kapısının önünde beş altı çocukla konuşan bir gönüllü öğrenciyi dinliyordu otobüs tekerlekleri ile. İner inmez karşılıklı

sevginin sıcak sohbetini öyle kıskanıyordu ki . Ancak hazır değildi birazdan duyacaklarına. Bu mayıs sabahı biraz acımasızdı yatakhane de yaşayan çilek yanaklılara. Kederi işlenmiş büyük cümleler duyuyordu çünkü minik ağızlardan. Gönüllü öğrenci de, otobüste susup kalmıştı o anda:

"Bugün Anneler Günü biliyor musunuz? Benim annem çok uzaklarda. Bugün aradım öğretmenimle açmadı. Açmasa da gelmeyecekte olsa ben ona hediye aldım. Yine de saklarım hediyemi."

Otobüs ağlamasını bilmiyordu ama gönüllü öğrenci güçlü olmak zorundaydı. Dikkati çiviye çekmek isterken çember daraldı ve bir tanesi ekledi:

"Benim annem öldü."

Bir diğeri :

"Benim annem var ama babam görüştürmüyor."

Otobüsten bir ses geldi dayanamadığından olsa gerek ki değiştiriyordu yerini. Çocuklar çekilirken yolundan bu sefer arka tarafta saklandı otobüs. Anne ne demek bilmiyordu ama bir çocuk en çok annesini ister bunu hissedebiliyordu.

O gün acıydı, hem de çok. Ama bir turna kuşu yaparken acı gün, gülüyordu mutluluktan yana. Turna kuşunu koridorda uçuran küçük kız Şimdi mutluluktan kanat ırpıyordu. Bir o etkinlikten bir diğereine koşup heyecanla ellerini ağızına götürüyor ve en mutlu günü olmaya başıyordu mayısın, pazar günü. Sarılabileceği bir sürü ablası ve abisi vardı. El ele tutuşmuş zıplıyordu bir karede Şimdi. Küçük ayakları kumları yerinden oynatıyordu ya! Yerinden oynatıyordu. Robotları izlerken birden parmağını ısırıyordu heyecanla. Acımıyordu ki... O anda gerçekten orada olup olmadığını anlamak için yapıyordu bunu. Şimdi ısırđıđı parmağını başına götürüp düşünme zamanıydı. Karşısında yanan snen , mıknatıslı deneyler, aşığıdan yukarı akan su dolu Őişeler vardı. Nasıl oluyordu bunlar derken birden zil alıyor ve koşuyordu koridora. Demirli bir Őey vardı, onu yüzüne bastırınca yüzünün aynısı oluyordu o Őeyde. Aaa!!! İğneydi, demir ama batmıyordu yüzüne de. Sonra Elma kurdu olmuş , kıvrıla kıvrıla Şarkı söylüyordu. Nasıl da geçmişti gün anlayamıyordu bile. Günlerden Pazar, anneler günü bu ikisini çoktan unutmuş her Őeyi anlamaya öğrenmeye çalışıyordu. iviysi çoktan zmşt zaten.

"Dünyaya geldik bir kere!
Kavgayı bırak sende bu Őarkıyı söyle"

diye bağıırıyordu şimdi.

Yanakları kulaklarına uzundur bu kadar yaklaşmamıştı. Dişleri dünyayı böyle güzel görmeyeli çok olmuştu. Otobüste hüznü bırakmış yolculuğa hazırlanıyordu. Küçük kızın sevgi dolu otobüsü olmuştu.

Tekerleklerin yola dokunuşunu hissederken; sabahtan sakladığı göz yaşları aktı, gitti.

Otobüs kulak kesilmiş gönüllü öğrencinin sesini dinliyordu:

"Anne, benim annem olma artık.

Seni versem küçük bir kıza."

Yağmur yağarken, Geride Afşin Yibo'yu bırakan otobüsün tekerlekleri de böylece ağlamayı öğrenmişti.

Tuğba Ceren Çerçi

Mersin Üniversitesi

Türkçe Öğretmenliği

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

kardeşlerimiz, çocuklarımız, ilk göz ağrularımız, ilk yar'larımız...